

den, og det er jo klart. Det ærede Medlem syntes slet ikke, det egentlig var noget, man skulde tale om, at man skulde gøre noget for Krigstilfælde. Ja, nu ere vi allesammen meget ivrige for at undgaa Krig til det yderste . . . (Udbrydelse). Ja, det ere vi alle sammen enige om, men man kan dog ikke paastaa, at man baade i Marinen og Hæren, altsaa i Marine- og Krigsministeriet, slet ikke skal tænke paa Krigsforhold. Det er muligt, at man kan naa en saa ideal Tilstand, at man rent kan lade være at tænke paa Krigsforhold, og i saa Tilfælde kunde man sikkert indføre en betydelig Besparelse paa disse Budgetter. Men at man især i Krigstid trænger meget til en Dof, synes jeg ikke, er en saa forunderlig Tanke. Det er nu for Resten al Ting i Marinen, man trænger mest til i Krigstid, haade Mandskab, Officerer osv. Men det er ikke alene i Krigstid, man trænger til dem, der kunde komme andre Tilfælde, som vi heldigvis have undgaaet i lange Tider, men som man ser hos andre Nationer, som ere i et saadant Tilfælde — ganske vist have de langt flere Skibe og derfor ogsaa flere Chancer — at der under Manøvrerne sker Sammenstød af et Par Stykker, og at de blive stærkt havarerede. Naar vi saa kun have en Dof, er det dog meget kedeligt, at det ene Skib skal ligge, det vil dog være en overordentlig væsentlig Ting at have en anden Dof. Dernæst er der ogsaa oplyst her i disse Bemærkninger om Anlægget af en ny Dof, at det kneb allerede den Gang med at udføre den daglige Tjeneste, om jeg saa maa falde den, den stadige Tjeneste, man skal have af Dokken, idet det allerede den Gang kneb med at faa Skibene tilstrækkelig rensede i Bunden, saa dem tit nok rensede i Bunden. Det ærede Medlem mente, at saa maatte jeg vistnok have gjort noget ekstra, det syntes næsten, som han mente, at jeg maatte tage Dokken provisorisk, naar jeg trængte saa haardt, men jeg har i den Henseende ikke villet gøre mere, end der var fuldt nødvendigt. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem just sagde det, men jeg synes, at han mente, at havde der virkelig været saa megen Trang, som jeg har nævnt, maatte jeg tage det provisorisk. Som sagt, der er virkelig megen Trang til det. Nu havde jeg i den Henseende foreslaaet en ny Dof — og det viste jo dog altsaa, at man virkelig følte Trang — og med denne ny Dof kom man op til den meget betydelige Sum af 3,600,000 Kr. Men denne Dof, her er Tale om, vil jo, naar den bliver bygget, som man tænker sig, og hvis der da ikke indtræffer uforud-

sete Banstigeligheder — det kan der jo let gøre, men saa bliver det Burmeister & Wains Sag — ikke koste mere end 1½ Million. Vil man nu sige, at den af mig foreslaaede Dof skulde koste en ganske kolossal Sum i Forhold til den, Burmeister & Wain vil anlægge, saa vil jeg dertil sige, at det var paa Grund af de forskellige Steder, den skulde anlægges paa. Her, hvor Burmeister & Wain anlægger Dokken, ere Forholdene gode, der er god Kridtbund, naar man kommer noget ned, og saa vil Udgravningen gaa meget let, men der, hvor vi skulde anlægge den af mig foreslaaede Dof, vare Forholdene overmaade ugunstige, jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, det var betryggende, men der skulde gøres meget betydelige Arbejder, og det er altsaa Grunden til den store Forskel. Det, jeg foreslog, er jo ikke blevet bevilget, og jeg kan ikke sige, at jeg egentlig nu, naar vi skulle spare paa alle mulige Punkter, maatte mere end tidligere, nærede noget særdeles stort Haab om at faa det bevilget for Tiden. Men jeg synes, at naar der nu kommer en saadan Lejlighed, hvor der skal bygges en ny Dof for Kjøbenhavn, men det ikke er muligt at faa de paagaeldende til at bygge den af tilstrækkelige Dimensioner, hvis man ikke giver dem et Tilskud, saa er det dog rimeligt, at man ikke lader denne Mulighed gaa aldeles tabt, thi det er jo ikke alene Marinen, det vil have Betydning for, det maa erindres, at det er ingenlunde nogen militær Bevilling i det hele taget, i Virkeligheden vil Frihavnen og i det hele taget den private Skibsfart nyde lige saa megen Gavn af den, som Marinen. Men Forholdet stod saaledes for mig, at inden 1ste Februar skulde der paabegyndes en Dof, som vilde tjene Burmeister & Wain til det Formaal, de havde for Dje, men denne Dof var ikke stor nok, hverten for den almindelige Skibsfart eller for de større af vore Skibe, og kunde altsaa ikke komme os til fuld Nytte. Det var virkelig derfor naturligt, at saa vel Marineministeriet som og til lige dem, der havde at gøre med de private Selskaber, som ligeledes vilde kunne bruge Dokken, satte sig i Bevægelse for at forhindre Bygningen af denne utilfredsstillende Dof. Det traf længere ud med Forhandlingerne, end vi ønskede, og derfor blev naturligvis ogsaa Tiden, jeg kunde forhandle med Udvalget i, overmaade kort; det skal jeg fuldt ud indrømme, men en saadan snæbdi Plan fra min Side, kan jeg forsitte, var der ikke. Altsaa, Fordringerne fra Burmeister & Wains Side vare først en Del større, men jeg er i Virkeligheden bleven overthydet